

...“NGHĨ RA CŨNG ĐÃ hư đời”

■ B.B.T

Lúc ta còn bé – trong độ tuổi thiên thần. Mẹ nhìn ta âu yếm mắng yêu: “Thằng này hư lắm. Mẹ chẳng mua quà cho nữa đâu!”. Cái “hư” này suy ra là cái hư – nếu có – chỉ là cái hư vô tội. Nó tăng sự thương yêu của người lớn đối với trẻ con. Cái hư còn trong trắng lắm. Khi lớn lên một chút đã biết cắp sách tới trường ở độ tuổi sáu, mười mà trốn học đi chơi, bài vở biếng lười làm phiền mẹ cha mẹ, thầy cô thì cái hư đã chớm phần suy giảm sự yêu thương. Nếu sớm sửa chữa cái hư sẽ chỉ còn trong dĩ vãng. Rồi khi lớn lên, đã tạm gọi là thành nhân. Bị tha hóa, biến chất, đánh mất nhân phẩm con người. Từ “hư” đã được ghép với một số từ như: hư hỏng, hư thân mất nết... nghĩa là con trai thì sớm muộn có thể trở thành du côn, du thủ, du thực... con gái sẽ được phong các từ hơi mất thẩm mỹ như đ.thỏa, đ. ngựa v.v... Các loại từ này được xếp với các từ thuộc tận cùng xã hội ngày xưa khi đàn bà con gái lấy Tây, lấy Tàu: “me Tây, me Tàu, me Mỹ”. Biểu lộ sự khinh bỉ ra mặt. Khác hẳn với xã hội ngày nay lấy Tây, lấy Tàu hay bất cứ một anh đàn ông xú lạ nào thì hãnh diện, vinh dự với bà con, chòm xóm. Đúng là “tình yêu không biên giới” hay vì vật chất? Chỉ người trong cuộc mới biết rõ mà thôi. Cái “hư” này không còn là nghĩa xấu mà là một thời thượng.

Trái với cái hư xấu, hư tốt nói trên, còn loại hư của các bậc thành danh – gọi khác đi là đã “có danh gì với núi sông”. Nghĩa là ông này

bà nọ, xã hội đã biết tiếng, biết tên thì cái hư lại có nhiều mặt. Mặt công khai và mặt lén lút. Thời thực dân phong kiến thì có sòng bài, tiệm hút, nhà tơ, nhà thổ có ba tầng, tiệm nháy (khiêu vũ) v.v... hậu quả cũng lắm tang thương. Nào tự tử, nào bỏ nhau, tan nát cả đời người – có thể gọi là cái hư “dữ dội”. Còn thời nay, luật pháp cấm đoán rất nhiều các tệ nạn. Nhưng một vài thứ giải trí trá hình lén lút làm mất vẻ thanh lịch trong cuộc sống vẫn tồn tại. Nào cà phê... ôm, nào karaoke... ôm, nào bia... ôm. Những nơi này trở thành chốn hẹn hò của khách làng chơi với các nàng kiều nữ... không có tên trong khai sinh. Xã hội đảo điên, che tên giấu mặt. Thà như cụ Vương cứ vạch toẹt cái thú ăn chơi “thượng vàng hạ cám” từ em bán hột vịt lộn đến các bậc tài hoa thì lại dễ thương.

Cụ đã hư hao nhiều: hư tỳ, hư vị, hư thận theo sách đông y và hao tiền hao bạc trong cuộc chơi nửa đời của mình.

Xét lại cuộc đời con người để ai thoát khỏi cái hư, dù cái hư đó rất trữ tình, lãng mạn đẹp như câu ca dao:

*“Minh về ta chẳng cho về,
Ta nắm vạt áo ta để câu thơ”
Thì... nghĩ ra cũng đã hư đời!*

Phảng phất trong Đặc san này cũng đủ cái “hư... hao” như thế trong thú văn chương của các bậc tay ngang “chớp mắt không thấy mặt trời đâu”! Viết ra được vậy, âu cũng là một sự ăn năn đáng quý! ■